

Posudek rigorosní práce
Mgr. Václava Kvapila
na téma

„Postavení povinného v exekučním řízení ve srovnání s právní úpravou ve Slovenské republice“

Kandidát předložil práci na uvedené téma o celkové rozsahu 155 stran (včetně úvodu, závěru, seznamu zkratk a seznamu literatury). Svým rozsahem tak práce i překračuje obvyklý rozsah prací tohoto druhu, takže z tohoto hlediska autor požadavkům kladeným na práce tohoto druhu rozhodně vyhověl.

Z hlediska systematického je práce velmi podrobně členěna; z tohoto členění i po věcné stránce vyplývá zájem autora o dané téma, snaha o jeho komplexní zpracování, stejně jako o podrobnější strukturu, jež by mu umožnila se dané látky chopit co nejdůsledněji.

Autor si zvolil komparační téma zaměřené navíc na pohled určitého procesního subjektu, přičemž v rámci zvolených právních úprav (vedle nezbytné české úpravy) srovnává úpravu moderně – alespoň časově – pokročilejší, tedy úpravu slovenskou, kde činnost soudních exekutorů předbílá českou zkušenost o cca 7 let. Lze tedy očekávat, že svůj přínos v rámci zpracovaného tématu bude mít i tato zajímavá okolnost, jež umožní i odpověď na logicky nabízející se otázku, zda česká úprava uspěla v určité snaze toto zpoždění dohnat.

Práce se v úvodu věnuje obecně pojmu exekučního řízení včetně organizace soudních exekutorů, poté se již autor zaměřuje na dílčí problematiku vymezenou svým autorským záměrem.

Primární význam autor správně spatřuje již v úvodní partii (systematicky kap. 2.) věnované nařízení exekuce a jejím důsledkům pro povinného, dělicím bodem je tu pro autora správně okamžik doručení usnesení o nařízení exekuce. Zde se autor vedle základních problémů (exekuční titul, další předpoklady exekuce, doručování) zabývá i specifickými problémy – centrální evidencí exekucí a prohlášením o majetku v exekuci (lze debatovat, zda autorem zvolený nadpis „oprávnění exekutora na informace“, pod který je prohlášení o majetku – soliterně ! – řazeno, je opravdu vhodný).

Po doručení usnesení o nařízení exekuce si autor všímá opět i specifických a velmi praktických otázek – společného jmění manželů a odporovatelnosti úkonů dlužníka v exekuci.

Ze zadání vyplývá nutnost pohledu na dané otázky z pohledu povinného, což autor naplňuje zejména v kapitole 2.3 – prostředky obrany povinného. Mezi ně řadí námitku podjatosti, odvolání proti usnesení o nařízení exekuce, návrh na odklad exekuce, návrh na zastavení exekuce a stížnost proti postupu exekutora a kárné řízení (zde bych ocenil rozdělení těchto prostředků dle jejich povahy s tím, že dávám jistě přednost prostředkům ryze procesní povahy).

Následující kapitola 3., věnovaná provedení exekuce, je z pohledu zadání stěžejní a také nejobsažnější. Autor se zde věnuje vybraným otázkám týkajícím se dílčích exekučních prostředků, a to dle vlastního, a nutně omezeného, avšak účelného reprezentativního výběru. Zcela na závěr je řazena otázka exekučních nákladů.

Závěr je samostatnou kapitolou, jak bývá zvykem, ale dílčí závěry jsou obsaženy již ve stati, ať formálně např. v části 3.1.4.6, ale i jinde v textu.

Z hlediska systematického nemám k práci žádných námitek.

Aktuálnost práce je dána významem exekucí v rámci civilního procesu, resp. civilního práva jako celku, ve světle recentního vývoje exekučního práva, ale i s ohledem na řešení stávající dvojkolejnosti exekučního řízení v ČR, a v neposlední řadě na nutnost zohlednit v exekučním právu i ty změny, jež si vynutí přijetí nového občanského zákoníku.

Autor dané téma zpracoval komplexně, práce je přehledná, autor prokazuje znalost dostupné literatury i judikatury, téma je zvládnuto věcně bez nedostatků.

Práci hodnotím vesměs kladně, jako plně způsobilou k ústní obhajobě, v jejímž rámci nechť se autor zaměří na snad jedinou výraznější nedostatečnost, kterou mám za nutné uvést – totiž k obecnému zhodnocení jeho srovnání české a slovenské úpravy – zde mohl být autor přeci jen v naplnění svého záměru razantnější.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.
oponent

V Praze dne 23. ledna 2012